

POSTANOWIENIE

Dnia 27 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z odwołania K. B.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziałowi w Ł.
o świadczenie rehabilitacyjne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 27 kwietnia 2017 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w Ł.
z dnia 28 stycznia 2016 r., sygn. akt VII Ua (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. przyznaje M. R. - Kancelaria Radcy Prawnego w Ł., ul. M. [...] od Skarbu Państwa (Sąd Okręgowy w Ł.) kwotę 2400 zł (dwa tysiące czterysta) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 stycznia 2016 r. Sąd Okręgowy w Ł., VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację K. B. od wyroku Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 9 kwietnia 2015 r. oddalającego jej odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w Ł. z dnia 15 grudnia 2014 r. w przedmiocie odmowy rozpatrzenia wniosku o świadczenie rehabilitacyjne z powodu przedawnienia roszczenia.

Prawo do świadczenia rehabilitacyjnego zostało przyznane ubezpieczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 27 lutego 2013 r. na okres 6 miesięcy, począwszy od dnia 28 lipca 2010 r. Co do dalszego prawa do tego świadczenia, Sąd Rejonowy oddalił odwołanie. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 20 marca 2014 r. w miejsce tego świadczenia przyznano K. B. prawo do świadczenia rehabilitacyjnego w wysokości 100% podstawy wymiaru w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 14 kwietnia 2008 r. W dniu 21 października 2014 r. K. B. złożyła do organu rentowego wniosek o przyznanie świadczenia rehabilitacyjnego na dalszy okres, począwszy od dnia 24 stycznia 2011 r.

Sąd Okręgowy stwierdził, że nie naruszając przepisów prawa procesowego ani prawa materialnego, Sąd pierwszej instancji na podstawie poprawnych ustaleń trafnie wywiódł, iż roszczenie wnioskodawczyni o wypłatę świadczenia rehabilitacyjnego za okres od dnia 24 stycznia 2011 r. uległo przedawnieniu zgodnie z art. 67 ust. 3 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (jednolity tekst: Dz.U. z 2010 r. Nr 77, poz. 512 ze zm., dalej "ustawa zasiłkowa").

Skarga kasacyjna ubezpieczonej została oparta na podstawie naruszenia prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 67 ust 3 ustawy zasiłkowej polegającą na przyjęciu, że bieg terminu do zgłoszenia roszczenia o świadczenie rehabilitacyjne rozpoczął się z chwilą uprawomocnienia się wyroku z dnia 27 lutego 2013 r., podczas gdy za początek biegu tego terminu należało uznać decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 24 kwietnia 2014 r.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżąca wskazała na istotne zagadnienie prawne, "czy błędy popełnione przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych przy wydawaniu decyzji dotyczących wypłaty świadczenia rehabilitacyjnego wypełniają znamiona przyczyn niezależnych od strony uprawnionej w niezgłoszeniu roszczenia w rozumieniu art. 67 ust 3 ustawy zasiłkowej". Wskazała, że przesądzenie tej kwestii rzutuje na ocenę zasadności wytoczonego powództwa, i podniosła, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych, mimo uznania zdarzenia powodującego jej niezdolność do pracy za wypadek przy pracy, uparczywie stosował co do wymiaru świadczenia, przepisy ustawy zasiłkowej i

dopiero decyzją z dnia 24 kwietnia 2014 r. ostatecznie przyznał świadczenie rehabilitacyjne w prawidłowej wysokości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania albo gdy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Oczywiste jest, że zagadnienie prawne uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) musi być istotne w tym sensie, iż powinno dotyczyć kwestii prawnych budzących rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości. W orzecznictwie Sąd Najwyższego wielokrotnie wskazano, że twierdzenie o występowaniu takiego zagadnienia jest uzasadnione tylko wtedy, gdy nie było ono rozstrzygane przez Sąd Najwyższy lub gdy istnieją rozbieżne poglądy wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 2010 r., II UK 363/09, niepubl., z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, niepubl.).

Zagadnienie prawne przedstawione na tle art. 67 ust. 3 ustawy zasiłkowej było przedmiotem orzeczeń Sądu Najwyższego, w których stwierdzono, że przedawnienie roszczenia o zasiłek chorobowy (świadczenie rehabilitacyjne) następuje *ipso iure*, co oznacza, że ubezpieczony po upływie okresów przedawnienia traci to prawo i nie ma procesowej możliwości ubiegania się o zasiłek (wyrok z dnia 6 grudnia 2012 r., I UK 324/12, OSNP 2014 nr 2, poz. 26). W wyroku z dnia 19 lutego 2008 r., II UK 114/07 (OSNP 2009 nr 9-10, poz. 128) Sąd Najwyższy stwierdził wprost, że jeżeli ubezpieczony nie wystąpi z roszczeniem o wypłatę zasiłku w określonym czasie, to jego roszczenie ulega przedawnieniu i nie jest tak, że brak wypłaty zasiłku przez organ rentowy przez czas dłuższy niż termin przedawnienia, usprawiedliwia opóźnione dochodzenie roszczenia i nieuwzględnienie ustawowego terminu przedawnienia. Pogląd, że oczekiwanie na rozstrzygnięcie sporu nie jest przeszkodą usprawiedliwiającą niezgłoszenie w

terminie wniosku o świadczenie, Sąd Najwyższy potwierdził w niepublikowanych dotychczas wyrokach z dnia z dnia 12 kwietnia 2016 r., I UK 146/15, z dnia 28 listopada 2016 r., II UK 413/15, z dnia 25 lutego 2016 r., II UK 152/15, i z dnia 19 kwietnia 2017 r., II UK 66/17.

Nie można nie dostrzec, że odwołanie się przez skarżącą do błędu organu rentowego nawiązuje do art. 67 ust. 4 ustawy zasiłkowej przewidującego trzyletni termin przedawnienia, który to przepis nie został uwzględniony w podstawie zaskarżenia.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach pomocy prawnej udzielonej przed Sądem Najwyższym orzeczono na podstawie art. 98 § 3 k.p.c. w związku z § 8 pkt 4 pkt 5 i § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. z 2015 r. poz. 1805).